

**ШЕРЛОК
НУШКАЛОМС
И МИСТЕРИЈА
НЕСТАЛОГ МАЂИОНИЧАРА**

Назив оригинала:

SHERLOCK BONES AND THE MYSTERY OF THE VANISHING MAGICIAN

by Tim Collins

Copyright © Buster Books 2023

Illustrations by John Bigwood

Published in Great Britain in 2023 by Buster Books,

an imprint of Michael O'Mara Books Limited,

9 Lion Yard, Tremadoc Road, London SW4 7NQ

Права за српско издање © 2023 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04823-0

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

ШЕРЛОК ЊУШКАЛОМС И МИСТЕРИЈА НЕСТАЛОГ МАЂИОНИЧАРА

Написао Тим Колинс
Илустровао Џон Бигвуд
Предео Вања Петровић

 Вулканчић

Београд, 2023.

Посебну захвалност дугујем Хенрију Колинсу. – Т. К.

За Џорџа и Оливера, уживајте у авантурама
које су тек пред вама. – Џ. Б.

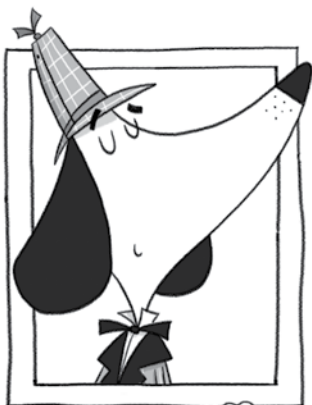
Уредник оригиналног издања: Франсес Еванс

Дизајн: Деријан Брадер

Дизајн корица: Џон Бигвуд

Добро дошли

Шерлок Њушкаломс и докторица Џејн Брксон су светски познати детективи. Сваки случај Брксонова пажљиво записује, па и ви можете бити део њихових авантура.

Шерлок Њушкаломс

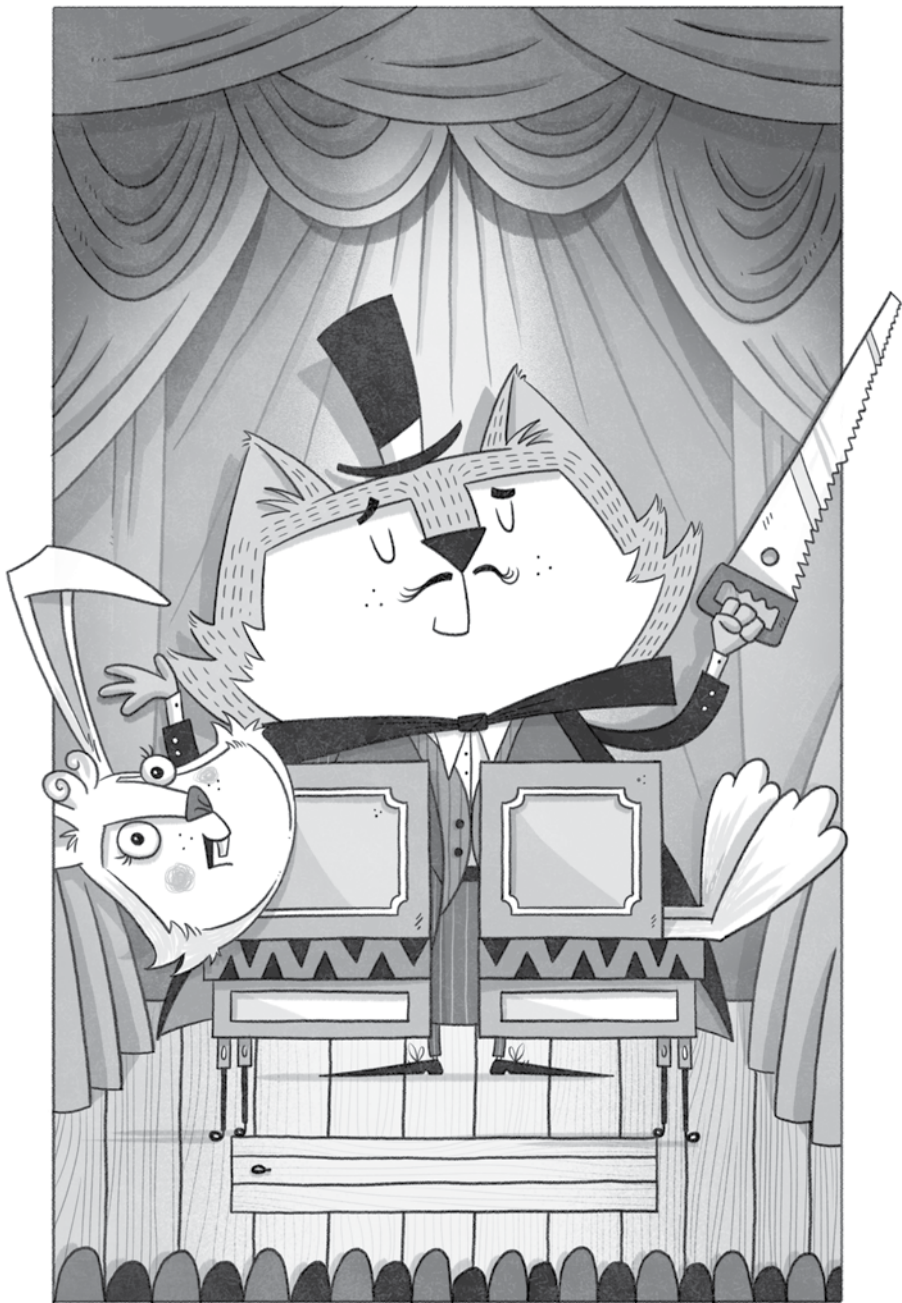
У питању је најпознатији детектив свих времена. Никада не бежи од главолмки и сваку мистерију успешно решава.

Докторица Џејн Брксон

Она је Шерлокова десна шапа у лову на криминалце. Спремна је као запета пушка да у сваком тренутку прискочи у помоћ.

Јесте ли спремни да помогнете Њушкаломсу и Брксоновој да реше најтежи случај до сада? Током читања наилазиће на мозгалице које ће тестирати ваше детективске способности. Ако се нађете у ћорсокаку, увек можете потражити решења, почевши од странице 167. Уколико вам више одговара, можете најпре прочитати роман, а потом се вратити на решавање мозгалица. Срећно!

Поглавље 1

Риђи мачак извадио је тестеру, која је на тренутак за-
сијала под светлошћу рефлектора. Држао ју је изнад
зеца, који је из свег гласа јаукао и мигео се.

„Нема му спаса!“, завапила сам.

„Тако је“, потврдио је Шерлок Њушкаломс. „А знам и тач-
но у чему је трик. Да Вам објасним, докторице Брксон...“

„Нема потребе“, одвратила сам ко из стопа. „Не морате
ми покварити сву забаву.“

Већ читав сат смо гледали магични спектакл Великог
Ота, а Шерлок је успео својим објашњењима да поквари
ама баш сваки од трикова.

Детективске способности мога пријатеља биле су одлич-
не за решавање детективских мистерија, али је било крајње
време да мало олабави са тим, бар док се ова представа не
заврши. Целе недеље смо били у Берлину, помажући Ве-
лекнезу Роверу да пронађе свој златни штап, па сам, пре
повратка у Лондон, желела да се мало опустим.

Досад је Шерлоку пошло за шапом да уклавире да су се
голубице, створене ни из чега, криле испод мађионичаревог

цилиндра, а да се низ од марамица, који се појавио уз облак дима, заправо налазио у његовом рукаву.

Мађионичар је кренуо да тестерише ивицу дрвеног сандука док се његов ушати помоћник мигољио. Публика је препадно гледала и гутала кнедле.

„Чар сваког трика је управо у сазнању како он функционише, драга моја докторице Брксон“, одвратио је Њушкаломс. „У овом случају морали сте приметити да се зечеве ноге не померају.“

Сада када сам се боље загледала, заиста сам могла да приметим да су ноге направљене од картона и филца.

„Тело овог ушатог помоћника сакривено је у тајној прегради сандука“, наставио је Њушкаломс. „Једноставно да не може једноставније.“

Тестера је стигла до дна сандука и зец се претварао да је на издисају. Зачули су се мијауци и цвиљење када је мађионичар раздвојио два дела. Један кунић је почео да јеца и дува нос у своју марамицу, док је жежић испружио руку и покрио очи бодљицама.

На тренутак је наступила тишина, али је – гле, чуда! – зец баш тада отворио очи и нацерио се. Публика је почела гласно да аплаудира, а Ото је спојио два дела сандука. Зец је неколико секунди касније скочио на сцену.

Ото је потом привукао једну столицу и поставио је на

Колико марамица, голубица
и карата можете да
пребројите на овој слици?

бину. Имао је цилиндар, широку лептир-машну и дугачки црни огртач са црвеном поставом.

„За следећи трик, даме и господо, биће ми потребна помоћ неког од вас“, рекао је, стежући шапе. „Хоћу рећи – ко жели да ми се придружи на сцени?“

Подигла сам шапу увис. Ако ништа, бар ми на сцени Шерлок неће покварити магију тренутка.

„Изволите“, рекао је мађионичар. „Придружите ми се на сцени.“

Публика је пљескала док сам се пела уз степенице.

„А Ви сте...?“, упитао је Ото.

„Ја сам докторица Џејн Брксон“, одговорила сам.

Ото је показао ка столици и ја сам се удобно сместила.

„Сада ћу вам показати једну од својих највећих вештина“, објавио је. „Заиста, на овом пољу нема ми равног. У питању је вештина хипнозе!“

Док сам седела, очи су ми биле упрте у јазавичаре, ласице и жабе крастаче. Црна мачка у првом реду загрлила је своје мачиће, који су разрогачених очију пиљили у мене и с времена на време уплашено мијаукали. Знала сам да ће бити веома разочарани када чаролија не буде деловала, али шта сам могла да урадим? Једноставно нема шансе да ће трик упалити у мом случају.

Ото је исукао сат на дугачком златном ланцу и кренуо да га њише пред мојим брковима.

„Фокусирајте се на средиште сата“, казао ми је. „Право у центар. Сада се осећате спокојно.“

Покушала сам да крајичком ока ухватим Њушкаломса у публици, али једноставно нисам могла да одвојим поглед од сата.

„Капци су Вам тешки“, наставио је Ото. „Сада ћете их затворити. Пет... четири... три... два... један...“

Пуцнуо је прстима.

Осетила сам како ми глава пада и како ми се очи затварају. Покушала сам да их отворим, очајнички се трудећи да се одупрем хипнози.

Уз много напрезања ми је то и успело. Отворила сам очи.

Погледала сам око себе. Све се некако променило.

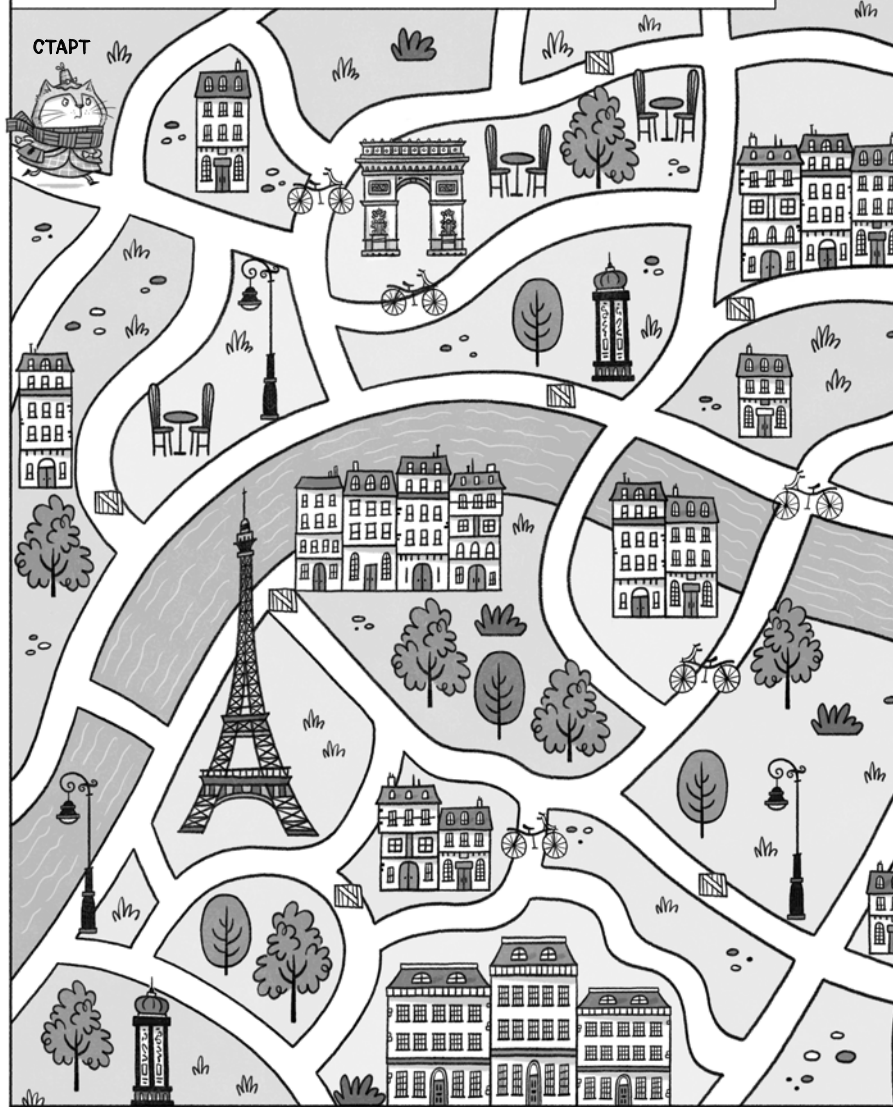
Цела сала била је празна. Од Великог Ота није било ни трага ни гласа, као ни од Њушкаломса и остатка публике. Сишла сам са бине и пошла ка ходнику.

„Има ли кога?“, повикала сам.

Протрљала сам шапама очи да би се прилагодиле светлу и потом угледала мрачну фигуру дуге косе како излеће кроз врата. Деловало ми је да немам другог избора него да је пратим.

Пожурила сам напред и из све снаге гурнула врата.

Којим путем треба да крене
Брконова да сустигне лемурицу?
Клоните се препрека на путу!

И тада сам схватила да сам у потпуно другом граду. Магични спектакл одржавао се у Берлину. Но, сада сам се без сваке сумње налазила у Паризу. У улици која се пружала преда мном могла сам да видим како у даљини светлуцају лампице Ајфеловог торња.

Мрачна фигура је наставила да бежи, али се у једном тренутку напрасно окренула. Очи, оивичене црним колутовима, гледале су право у мене. У питању је била лемурица у отменој зеленој хаљини старог кроја.

Наставила је да клизи низ улицу, брже од гепарда коме се силно пишки. Знала сам да не могу да је стигнем, али ми је нешто говорило да морам трчати за њом колико ме ноге носе.

Скренула сам у једну споредну улицу и пожурила стазом која је кривудала међу мрачним сокацима. Наједном сам се нашла на раскрсници, на чијем углу се налазио зелени штанд са новинама. Лемурица је протрчала са моје леве стране, па сам пошла једном пречицом, веома задовољна начином на који се ова ситуација одвија.

Скочила сам на њу и шчепала је око струка. Но, тако снажно се копрцала да је мој стисак попустио и све што

је остало од ње биле су хаљина и дуга коса, која је, како се испоставило, била перика.

Збуњено сам зурила пред собом, када сам чула пуцкетање прстију и громогласан смех.

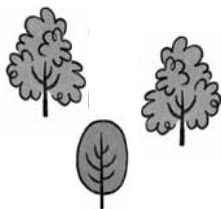
„Да ли сте поново са нама?“, упитао је Ото.

Отворила сам очи. Опет сам била у сали, односно, како се касније испоставило, тамо сам била све време. Само неколико тренутака раније јурила сам чупаву играчку миша, а публика се очигледно забављала као никад у животу.

„Даме и господо, молим један аплауз за нашу одважну волонтерку“, повикао је Ото па и сам кренуо да пљеска шапама. „Захвалимо јој се још једном за сјајну представу.“

Сишла сам са сцене уз громогласан аплауз. Било ми је драго да сам забавила публику, иако нисам имала појма шта се заправо десило.

Њушкаломс ми је све објаснио на путу до хотела. „Ото ти је рекао да играчка миша има нешто важно да ти каже и ти си је јурила по целој бини са веома озбиљним изразом лица. Искрено, мислим да се мађионичар изненадио брзином твојих скокова.“

Прошли смо испод велике камене капије, на којој се налазила статуа крилате мачке која вози кочије.

„Нисам имала осећај да јурим миша“, напоменула сам. „Веровала сам да јурим неку другу животињу, можда лемура са дугачком смеђом косом. Мислиш ли да то нешто значи?“

„Ма не будите смешни, докторице Брксон“, рекао је Шерлок. „Док је под хипнозом, мозак је преплављен насумичним сликама које немају никакво значење.“

Стигли смо у хотел, а доберман пред вратима нам се љубазно насмешио и пустио нас да уђемо. Каква штета што ћемо ускоро морати да напустимо овај отмени хотел и вратимо се у нашу прљаву штенару.

„Дакле, мислите да је хипноза стварна?“, упитала сам. „Ја сам мислила да је то будалаштина.“

„Наравно да је стварна“, одвратио је Шерлок. „То је озбиљна вештина која изискује године и године вежбе. Можда је на сцени изводе мађионичари, али није у питању само пуки трик.“

Вучјак иза пулта пружио нам је белу коверту док смо пролазили поред рецепције.

„Порука за господина Шерлока Њушкаломса“, залајао је. Њушкаломс је узео коверту и извадио писмо.

„Да ли је нешто важно?“, упитала сам.

„Не баш“, одговорио је Шерлок. „Отказан је наш воз чији је полазак био заказан за сутра по подне. Зато ћемо морати да путујемо ноћним возом до Париза и да тамо преседнемо. Но, то нам неће узети више од неколико сати.“

У мислима ми је синула слика Ајфеловог торња који светлуца преда мном док јурим за лемурицом.

„Париз!“, завапила сам. „То је град који сам видела док сам била под хипнозом. Можда је то доказ да су моје визије, на крају крајева, ипак нешто значиле.“

„То ништа не доказује“, одвратио је Њушкаломс. „Осим да Вам мисли лутају и да треба више да спавате.“

Ма шта Шерлок мислио, била сам убеђена да мозак жели да ме упозори на нешто, можда на нешто чудно што нас је чекало у Паризу. У то сам била уверена!

Поглавље 2

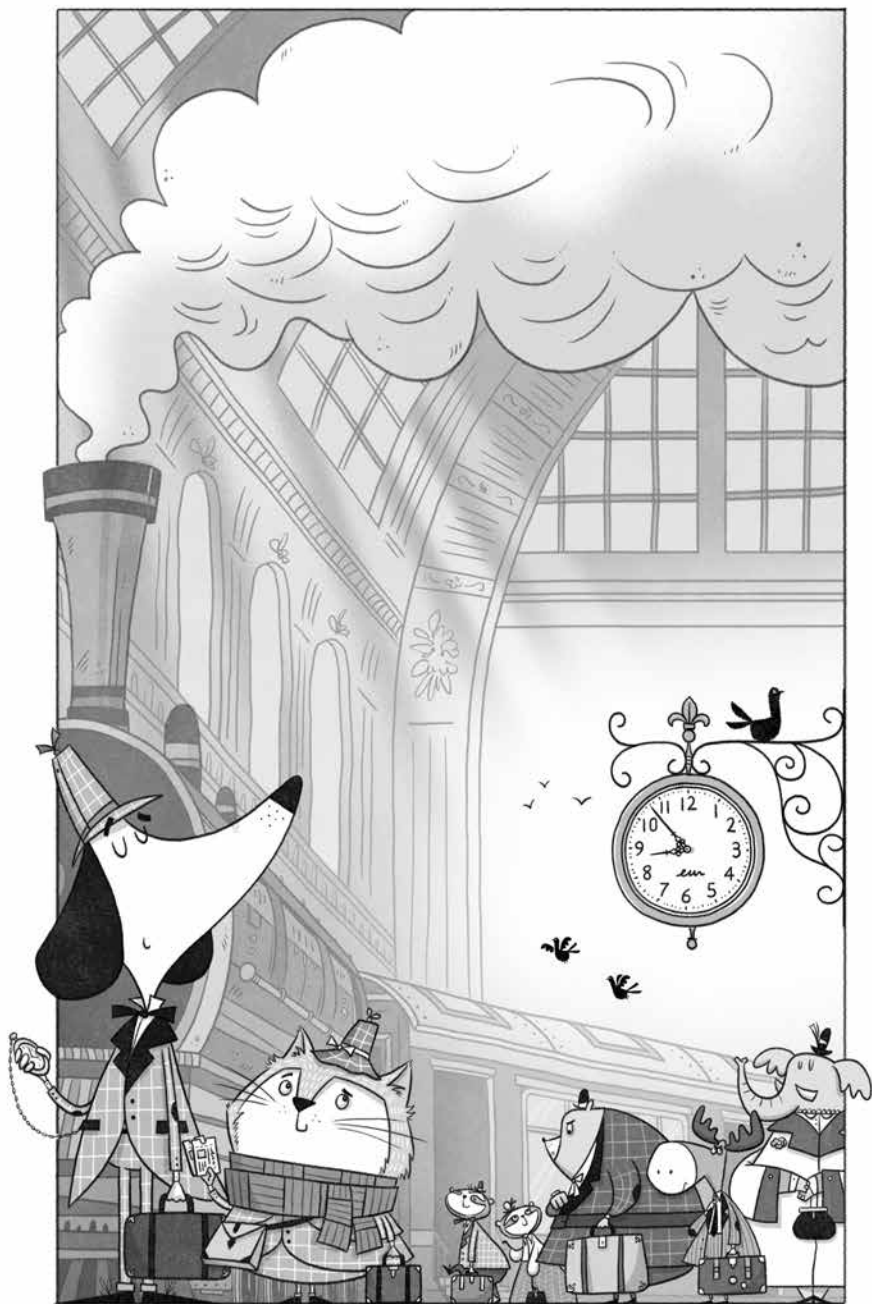
Следеће вечери стигли смо на железничку станицу. Црна локомотива, коју су пратили црвени вагони, хучала је на перону, испуштајући облаке густог дима.

Врата првог вагона су се отворила испред два лењивца, који су носили тешке кофере. Иза њих су били лос и медведица, заједно са групом слонова, ровчица и гибона, који су се гурали да се што пре укрцају.

„Изгледа да је много животиња морало да промени своје планове. Искрено се надам да нећемо целу ноћ стајати“, процедила сам.

Рисица, која је радила као чуварка и кондуктерка, отворила је врата, па су лењивци полако кренули да се укрцавају. Затим је дошао ред на медведицу и лоса, те на друге животиње, које су се и даље лактале како би себи обезбдиле што боље место.

Ми смо потрчали и улетели на задња врата.

Сваки вагон имао је три купеа са по шест седишта, као и уски ходник који се протезао дуж леве стране.

Места у задњем вагону већ су заузели вомбат, хермелин, једна бездлака мачка и куна, следећи купе окупирао је породица слонова, а трећи група ровчица.

У другом вагону опазили смо неколико слободних места, па смо пожурили да их заузмемо. На левој страни купеа седела је крава и грицкала траву из кесе у крилу. Поред ње је седео твор, а преко пута њих била је хијена, која је читала књигу.

Ја сам заузела место поред твора. Њушкаломс је сео преко пута мене и отворио *Приручник оџисака шаја*.

Зачуо се писак и воз је кренуо.

Ускоро ми је постало јасно зашто нико није желео ова места. Твор поред мене био је покварено јаје на четири ноге. Хијена је читала књигу са вицежима и непрестано се ваљала од смеха, док је крава гласно преживала траву – влат по влат.

